Jazzonia: Cartea Cruciadelor de Ovidiu Bufnilă

Ibhib, tunarul din Longville, m-a stârnit din bârlog.

Vreme de-o săptămână încheiată s-a foit prin catacombele din Beauburg. A-ntrebat de mine în stânga şi-n dreapta. S-a dat în stambă luându-se la harţă cu nişte oameni-lilieci. l-a chirfosit şi le-a băut sângele.

Pehlivanul!

Pe urmă a mai zăbovit pe malurile fluviului subteran şi s-a zbânţuit cu sirena aia oacheşă, Brunhila. A muşcat-o de ţâţe de-a băgat-o-n draci şi ea a ţipat într-una de-au crăpat bolţile galeriilor pe unde hălăduiau morţii. O învăţase meserie Jean Limbosu, pot să jur.

Sigur că l-am urmărit pe tunar cu monitoarele mele. N-aveam eu încredere în pungaşi ca el. Nu se schimbase prea mult. Parcă-i crescuse burta. Parcă-i plutea o ceaţă pe ochi. Solzii-i străluceau însă ca-n vremurile bune şi încheieturile-i lucrau la fir.

Cum l-am auzit zăngănindu-şi fiarele, am atins iute făcliile. Am oprit motoarele. Mi-am scos puşcociu' din piept. M-am pus la pândă.

— Stai locului! am strigat ameninţător pregătindu-mi plumbii.

Ibhib a rânjit, dezvelindu-şi săpăligile de-argint şi-a croncănit nu ştiu ce. Nu i-am dat crezare. Îi fremătau nările, îi tresălta pieptul. Îşi rotea iute ochişorii. Parc-ar fi avut ceva pe suflet. Mişelul! I s-a crăpat umăru' şi-a ieşit gura unui tun.

Ce să mai aştept?!

Am slobozit o salvă. S-au cutremurat pereţii. Bubuitura s-a rostogolit la suprafaţă, pierzându-se prin străzile tubulare din Beauburg. Iar tunam?

Ha, ha, ha! Mama lui de tralos!

Mi-a făcut figura aia a lui tare de tot. A prins plumbii-ntre săpăligile lui de argint şi mi i-a scuipat drept în scăfârlie. I-am întins lăboiul meu păros iar Ibhib a ţâşnit din întuneric şi m-a luat în braţe mugind de bucurie.

Mi-au trosnit oasele. Era verde, golănoiul!

— Bazar! N-ai prins mucegai pe-aciiea? m-a întrebat Ibhib bătând din buzele-i cărnoase, pline de salivă.

— Dar tu, pramatie?!

— Am fost la Trafalgar!
— Aha!
— Am tras o scatolceala de zile mari!
— Lasă gargara! Zi-mi ce vânt te-aduce. Care-i şpilu?
— Păi, cum stai cu galbenii?! plescăi tunam, scarpinându-se după urechea-i clăpăuga.
— Unul n-am!
— Aha!
— Ai o treeba pentru mine?!
— Am, golănoiule!
— Dă-i drumu'. Mor de curiozitate, am zis eu repede scoţând un clondir cu zeama de praf de puşcă.
— Mi-a trimis vorbă Moreaugarin. Omu, are o treabă babana de tot. Ai auzit de diamantele de lumină veche?!
— Am auzit ceva, ceva, am minţit eu fără să clipesc.
— Moreaugarin zice că le-ar Avea nişte pelerini care vin de dincolo de orizontul cosmic!
— Mi-a povestit şi mie un drac-de-mAre, am minţit eu iar fără să-mi tremure glasul.
— Poveste veche, mă, Bazar. Pelerinii sunt fiinţe sonore născute din sunetu' primar al Universului. Într-o bună zi au furat Cetatea Ideală a oamenilor. Au dus-o hat. Au plimbat-o prin întreg Universu' până când diamantele de lumină veche au început să pălească. Aşa că pelerinii s-au întors din drum. Au ridicat cetatea pe Venus şi diamantele au început să sclipească din nou. Numai ca civilizaţia venusiană a fost distrusă prin trădare, sperjur şi crima.
Venusienii n-au rezistat tentaţiei. Au vrut să devină nemuritori şi s-au bătut pe viaţă şi pe moarte pentru diamantele de lumină veche. Şi-au lepădat credinţa. Şi-au lapidat preoţii şi şi-au lăsat lăcaşurile de cult în paragina. Pelerinii i-au amăgit în fel şi chip şi i-au împins să se războiască între ei.
— Şi pelerinii?!
— Şi-au schimbat planurile. Au coborât prin găurile de vierme şi-au încercat să ridice cetatea pe Terraria.
— Copia imperfecta a Pământului?!
— Cum zici.

— Au reuşit? am întrebat eu mort de curiozitate.

— Nu. Câmpul gravitaţional al planetei era instabil. Aşezările îşi schimbau neîncetat poziţia geografică din cauza unor vârtejuri temporale foarte puternice. O grămadă de gunoaie aruncate de pe Pământ ajungeau pe plajele terrariene. Din amalgamul ăla puturos se năşteau tot felul de fiinţe imposibile care schimbau tot timpul indicele entropie al planetei!

— Tunarule, mă ia de cap!

— Stai aşa! Termin îndată! Pelerinii…

— Vin pe Pământ!

— Asta-i şpilu, Bazar! Pe Pământ. Diamantele de lumină veche vor fi la nasu, nostru!

— Şi noi o să punem lăboiu, pe ele, tunarule!

— Te-ai ppins!

— Da, voi aveţi încredere în Moreaugarin?!

— M-am gândit.

— Eu zic să mergem pe mâna lui şi-apoi să-i facem de petrecanie până nu scurtează el de scăfârlie!

M-am dus cu el. Ce-aveam de pierdut? Au venit şi Totora, circaru, şi Gargarelli, filozofu, şi Plotor, măcelaru' de pe Venus, şi Vlasko, trompetistu' şi Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

Mare veselie. Ne-am strâns toată trupa. Apoi, în zori, am pornit-o spre Moreaugarin. În buza oceanului ne aştepta. Într-un castel părăsit, la margine de Adamville. Ne cam ghiorţăiau matele de foame când am ajuns. Măi, mai să-i spargem porţile Lu' Moreaugarin.

Ticălosul S-a purtat frumos cu noi. Era blând ca un mieluşel. Vorba-dulce. În ochi, miere. Trucuri. Baliverne.

Ne-a ţinut un discurs. Avea stuchit la limbă. Se cocoţase pe o maşinărie de-a lui nărăvaşă. Aia scotea nori de pucioasă. Nu puteai şti ce-i. Scarebeu? Caracatiţa mecanică? Demon de plastic, sticla şi oţel? O himeră?!

Maşinăria avea sfere roşii, scânteietoare. Tije argintii pline de ţepi. Prisme multicolore să poţi citi în ele trecutul, prezentul şi viitorul. Un uriaş dinam Fulton. Tubulaturi gonflabile, şerpuitoare. Mingi de foc. Un piston de-o tonă. Un girofar nemţesc. Un berbece de oţel. Schele lucitoare, alunecoase. Pasarele ameţitoare. Şerpi de celofan şi

holograme unduitoare. Îngrămădiri organice din care se năşteau tot felul de drăcovenii. O piramidă străvezie, străvezie din care ţâşneau fulgere albastre. O rampă de lansare ruginită. Un supercalculator Mettrycks. Şi-o bute le Van der Wraff.

Moreaugarin se tot plimba ţanţoş pe puntea de comandă şi strigă în draci:

— Bine aţi venit tigrii mai! Leii mei! Bravii mei luptători! Am auzit că v-aţi acoperit de glorie la Trafalgar! Bravo, tigrilor! Aţi luptat cu aceleaşi forţe obscure cu care mă războiesc şi eu de-un sfert de veac! Vor să-mi smulgă Secretul Originar! Nu-i vom lăsa!

— Nu! Nu! Nu!

— Aşa vă vreau tigrilor! Vom face curăţenie! Vom reorganiza întregul Univers! Balonările? Scuipatul? Vânturile! Varsaturile Le vom trece prin foc şi pară! Vom salva spiritul, tigrilor!

— Uraaa!

— Vom elibera Cetatea Ideală şi vom reîntrona spiritul pur între zidurile ei! Vom lustrui diamantele de lumină veche pentru că sclipirea lor să revigoreze spiritul!

Erau frumoase vorbele lui. De-a dreptul înălţătoare. Dar noi voiam să ştim care ne era partea. În rest, vorbe bine meşteşugite dar nu pentru noi.

I-am spus-o de la obraz lu’ Moreaugarin. S-a mâniat. Ne-a făcut cu ou şi cu oţet. Ne-a strigat furios:

— Să nu mă dezamăgiţi, tigrilor! Voi sunteţi floarea războaielor siderale! Voi sunteţi cavalerii mei!

Ei, cam mult spus, cavaleri. A, nişte soldăţoi hârsiţi prin lupte, da, eram. Ne ţineam armele bine ascunse-n trup. Ai fi zis că suntem aşa nişte îngeri. Trecători obişnuiţi. Iar noi? Fioroşii fioroşilor. Durii durilor. Înfricoşători de-a dreptul.

— Auzi, Moreaugarin, zici c-o s-o pornim în cruciadă, nu-i aşa?! Da’ cu diamantele de lumină veche cum rămâne?! Întreba cu jumătate de gura Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

— Aaa! Tigrule! Te scurma nemurirea-n piept! O să fiţi nemuritori1 O să facem harcea-parcea veacurile! V-o promit! Vom fi stăpânii Universului! Vom fi principiul lui unu care se multiplică, noi vom fi Mandhala, noi vom fi oul filosofai!

— Nu te-aprinde, Moreaugarin a strigat Ibhib, tunaru' din Longviile, sărind de pe un picior pe celălalt. Noi vrem să ne ştim partea. Sunetu' galbenului, ăla ne e drag nouă!

— Vorba asta e! Ce câştig avem noi dacă-i căsăpim până la unu, pe şmecherii de pelerini?! am întrebat eu vrând să mă aflu-n treaba, să nu stau de-o parte.

— Oh! Cum de-a picurat Universu' o scânteie de spirit într-un hârdău ca tine, Bazar! a răcnit Moreaugarin luându-mă binişor peste picior. Uită-te la tine! Sărmane! Eşti plin de puroi pe dinăuntru! Plin de bube! O să te cauterizăm! O să te ard cu fieru' înroşit, soldăţoiule! Vrei galbeni? O să-ţi dau galbeni! Vrei femei? O să ai din plin! Arme periculoase? O să ai cele mai periculoase arme din Univers! Dar gloria, Bazar?! Gloria? Noi vom elibera Cetatea Ideală! Şi ne vom acoperi de glorie! O să-i deschidem porţile şi ne vom acoperi de glorie! în genunchi, tigrilor!

Am căzut cu totii-n praf, ruşinaţi. Moreaugarin apăsă o pedală de-a lui şi-azvârli prin văzduh o rază verde, verde. Sfârâia văzduhul, se preschimbă în curcubeie.

Uite-aşa ne-a îmbrobodit Moreaugarin!

Eram în puterea lui. N-aveam scăpare. Ar fi putut să ne gâtuie. Ar fi putut să ne crape testovanu'. Să ne soarbă fluidul vital. Să ne preschimbe spiritu'. Gata, gata să ne sfărâme pieptu', să ne pipăie inimioară, s-o facă să cânte apăsând-o u; or cu unghia.

Ar fi fost în stare, smintitul!

Iar noi? Eram ca vrăjiţi. Căzusem în lat. Nu mai aveam scăpare în niciun fel.

Ne-am urcat pe puntea maşinăriei lui şi-am pornit să cutreierăm Universu în lung şi-n lat până am ajuns în apele oceanului Atlantic. În Cornu' Africii am scufundat corăbiile unor piraţi şi-am hăcuit o haită de calmari care-şi făceau mendrele pe-acolo de-o sută şi ceva de ani. Ne-am aprovizionat la Gibraltar şi ne-am făcut de cap cu nişte arăboaice focoase şi ţâţoase. Am minţit lumea că ne-am duce să pescuim balene-de-sticla în îndepărtatul Nord. Cine să ne creadă pe cuvânt?!

Americanii, ruşii şi petaggonezii mirosiseră ei ceva. Chiar şi genovezii se băgaseră pe fir. Şi arienii ascunşi bine de tot în jungla

braziliană, şi unii de prin Tibet. Şi-au trimis agenţi secreţi pe urma noastră. Ăia aveau arme ascunse-n joben şi mituiau toţi boschetarii să-i ciugulească de vreun secret, ceva.

Ne-au luat urma o escadrilă de avioane-fantoma, un submarin nuclear şi un aerostat plin ochi cu infanterişti. Ne-au ţintit dintr-un satelit militar şi-au pus o bacterie să ne înfulce pielicica şi să ne lase fără de urechi.

Sărmanii!

Le-am râs în nas. Ne-am crăpat pieptu' şi-am scos artileria grea iar Moreaugarin i-a măturat pe toţi cu raza lui cea verde.

Ne-a aţinut calea şi-o caracatiţa venită de pe Terraria în căutare de hrană şi o hoardă de dansatori de saraban cărora li se urase cu binele, l-am tras în ţeapă şi i-am prăjit niţel iar caracatiţa am tăiat-o felii, felii, am azvârlit-o, în cantarole şi-am înfulecat-o pe înserate stropind-o din belşug cu zeama de praf de puşcă.

— Hei, se zăreşte ceva?! ne strigă Moreaugarin de dimineaţă şi până seara nelăsându-ne să soilim deloc în gabie.

— Ape pustii!

— Vine anaforu'!

— Atenţie la artimon!

— Cârma banda!

— Ţine astea cu nădejde, Plotooor!

— Trage vela, soldăţoiule!

— Molaaa!

— Leagă sartu'!

— Aruncă sonda!

— Ţine straiu'!

— Vino la tachet!

Uite-aşa roboteam pe punte. O vreme am navigat fără cărbuni încercând să-i păstrăm pentru lupta cea mare. Coşurile străluceau în soare şi-aşteptau, nebunele, să se înroşească, puf, puf, puf.

— O barcaaa! a urlat într-o bună zi, ca scos din minţi, Vlasko, trompetistu '.

Ne-am bulucit la parapetu' oţelit. Am scrutat întinderile. Am strigat maşiniştilor să oprească vântu' care ţâşnea din tuburile de la prova umflându-ne pânzele.

— Un semn ceresc, ne-a zis Moreaugarin baleind apele cu zaza lui cea verde.

— Un călugăăăr! a răcnit Plotor, măcelarul, izbucnind în plâns ca un copil.

Călugărul abia sufla. Avea o barbă aspră şi-ncâlcită. Nu mâncase de zile întregi. Cară cu el în barcă o instalaţie bizară. Am cercetat-o fără glas.

Naufragiatu’ ne-a spus pe şoptite:

— Cutreier marile şi oceanele de ani de zile pătruns de-un tainic gând. Vreau să înregistrez vocea Domnului. L-am implorat adeseori să-mi spună un cuvânt măcar. Unul, doar. Am plăci cu mine şi-un patefon. Nu-mi pierd speranţa. Dacă-mi veţi da ceva merinde am să mă rog pentru cruciada voastră, fiilor!

Hait, mi-am zis, călugăraşu’ a mirosit ce hram purtam. Dar cum oare?! Viaţa în pustia de ape să-l fi învăţat să citească-n sufletu’ fiinţelor?!

Ne-am luat cu vorba. L-am omenit. A mâncat cu poftă. Ne-a desluşit cum funcţiona instalaţia lui. Aşa şi pe dincolo. O cam scălda. Cruciaţii mei, tut! Chiar şi Moreaugarin stătea gură-cască de parcă se prostise cumva. Călugăraşu tot îi dădea ’nainte să ne pună un vals, un tango sau conga. Să ne mai descreţim frunţile întunecate de gânduri războinice. Dar de unde să fi ştiut călugăraşu’ meu ca noi aveam arme-n trup, înfipte adânc, departe de lumină ochiului.

— Suntem obosiţi frânţi, m-am băgat eu în vorbă, privindu-i drept în ochi pe călugăraş. S-o lăsăm pe mâine seară, prea cucernice! Ce-ai zice de-un pat moale, din alge şi flori de mare!

S-a învoit călugăraşu’. I-au sticlit ochişorii. A murmurat ceva în barbă. Lasă-l, oricum n-aveam somn. L-am simţit pe la miezu’ nopţii. S-a strecurat tiptil pe punte, la lumina lunii. S-a dus la pupa. S-a tot moşmondit acolo. Eu eram numa’ ochi şi urechi. L-am văzut zărit scoţând patefonu’ şi alegând dintre placi una de argint. Nu era patefon, vezi bine! Nici instalaţie de înregistrat vocea Domnului! Am ţâşnit ca o pisică din locul meu, dintre butoaiele cu ulei de măsline. Golănoii mei dormeau duşi. Sforaitu’ lu’ Moreaugarin se auzea până dincolo de Cercul P

— Preacucernice, nu te-a prins somnu-n gheare?!

— Ah, tu erai, băiete? a susurat călugăraşu, meu fâstâcindu-se un pic, ticălosul.

Mi-a zis:

— Am ieşit pe punte. Mi s-a părut c-aud un glas. Poate că-i Domnul, mi-am zis. S-a îndurat de mine!

— E cântecu' balenelor, preacucernice.

— Aha!

— Balenele-s mai mult ca sigur

— Tainică lucrare cântecul ăsta al lor, fiule!

— Aşa o fi, precucernice, am mârâit eu pipăindu-mi pieptu'.

Şi-n ce mănăstire ziceai c-ai fost?! Poate pe Ascabia…

N-am apucat să-mi sfârşesc vorba. Călugăraşu' a pus placă de argint în arma lui şi-o muzică îngerească s-a revărsat peste ape. Am simţit cum mă podideşte sângele pe nas şi pe gură. M-am prăbuşit lat pe punte. Cât pe-aci să mă rostogolesc în valuri. Sunetele se transformaseră în săgeţi otrăvitoare. Îmi sângerau ţurloaiele, făţălia şi lăboiul meu cel păros.

M-am ridicat cu greu. Mi se umflase scăfârlia gata, gata să-mi plesnească dracu'. M-am aruncat 'nainte. Mi-am crăpat pieptu' şi-am tras o salvă de plumbi ucigaşi.

— Trădareee! a urlat Ibhib, tunaru, năvălind pe punte numa' în izmene.

— Piratiii! răcni Gargarelli, filozofu, aruncând prin văzduh iatagane de foc.

— Duşmanuuu, baaa! urlă Plotor sfâşiind totul în jur cu ghearele lui de oţel.

Nici urmă de călugăraş. Moreaugarin m-a strâns în braţe. A pus la cale o ceremonie. Fălcerii lui au cântat la trombon şi tobe. Moreaugarin m-a decorat. Mi-a prins de piept o medalie făcută din foile unui roman poliţist pe care-l ştiam pe de rost. M-a pupat pe obraji. M-a înălţat în rang. M-a făcut contraamiral.

Târziu, în noapte, trăgând din trabuc ca nişte barosani, am stat la taclale. Golănoii sforăiau. Luna-şi ridicase poalele-n cap. Sufla un vânticel cald.

Moreaugarin mi-a zis:

— Contraamirale, crezi în cruciadă asta?!

— ...?

— Nu simţi deja diamantele de lumină veche arzându-ţi măruntaiele?! Simţi sclipirea Cetăţii Ideale? Sufletul tău nu tânjea după lumina veche, de început de Univers? Cum o să te simţi când milioane de oameni vor năvăli prin porţile deschise, plângând de fericire că s-au regăsit?!

N-am zis nimic. Navigăm prin ape tulburi. Poate că deja pelerinii, puşi în gardă de călugăraş, ridicaseră pe ziduri cratere bolborositoare şi asteroizi de foc, să ne stâlcească, să ne-arunce-n hăul sideral!

— Ce-o să faci cu diamantul tău? mă zgândări Moreaugarin aruncând vălătuci liliachii din trabucul sau argintiu. O să-l înghiţi ca să devii nemuritor? Nu ţi se pare a fi deşertăciune? Ce-o să faci tu cu nemurirea? Prin câte războaie o să-ţi mai freci pielicica?! Are vreun rost? Nu e mai ameţitor să trăieşti o singură dată? Să arzi ca o torţă-ntr-o clipită?!

Parşivul!

Cum mai încerca să mă ducă cu zăhărelul. Cum îmi mai scormonea el prin sufleţel. Simţeam eu unde bate. Vedeam eu care e lucrarea lui! Voia să-i dau diamantu' meu. Hulpavnicul!

I-am râs în nas:

— Şi de ce n-aş fi şi eu nemuritor?!

— Vrei să te cuprindă plictisu, Bazar?! Nemurirea e pentru spiritele alese! Ele au a devenit principiul lui unu care se multiplică! Ţi-ar place să nu fii soldăţoi în carne şi oase ci un principiu care ordonează Universul în Marele Joc? Vrei să te cununi cu Absolutul în dauna cărnii?!

— Şi-atunci?

— Vinde-l, Bazar! îl cumpăr eu!

Auzi pramatia! Cum mă mai îmbrobodea! Nu-i stătea în gând lu' Moreaugarin să elibereze Cetatea Ideală pentru oamenilor, cum ne mai minţise, ticălosu'!

Am strivit trabucu' sub bocanc şi m-am dus să mă culc. M-am perpelit toată noaptea. N-am avut somn. Am visat bazaconii.

În zori ne-am potrivit orologiu'. Am făcut un salt în timp. Ne-am zăngănit armurile. Ne-am încolonat pe punte. Am îngenuncheat. Ne-am

făcut semnul crucii. Ne-am pregătit de luptă.

Ibhib, tunaru, m-a tras de-o parte. Mi-a arătat o pungă doldora de galbeni. Mi-a şoptit:

— Bazar, băiatule! Lasă dracu' nemurirea! Ce-ţi pasă? Uite, noi i-am vândut partea noastră lu' Moreaugarin. Ce te mai codeşti? Uite cu ce de bănet m-am procopsit!

I-am tras una peste ceafă. L-am muşcat de urechile-i clăpăuge. Ce parşiv, tunaru'. Gata, gata să mă vândă de neînceput lu' Moreaugarin.

— Om mai vedea, tunarule!

Ceţuri grele s-au coborât pe punte. S-a revărsat un şuvoi de foc peste noi. Ne-au lovit stele rotitoare. Un şarpe de oţel a şfichiuit vazduhu'. Pelerinii-şi tot schimbau forma. Ibhib i-a lovit cu tunul. Vlasko, trompetistu, i-a măcelărit transformându-şi sunetele în bombarde.

Moreaugarin urla, prefăcută:

— Pentru Cetatea Ideală, înainteee! Aşa tigrii mei! Să eliberăm zidurile de lumină vecheee!

Cum o mai scrântea! Cum mai mintea!

Vazduhu' pârâi. Trosni. Gemu. Apele-ngheţate-ncepură să fiarbă zgomotos. Se prăbuşi o banchiză. Soarele se subţie. Undeva, în înalt, spânzura o stea rânceda.

— Uraaa! tipa Ibhib, tunaru, luând-o pe urmele în' Moreaugarin.

— Pe ei! ne îndemna Plotor, măcelaru, prostindu-se şi el.

Într-un târziu s-a lăsat liniştea. Peste întinderile albite de zăpezi, pluti o vreme un fum purpuriu. Curgea sânge din cer. Fulgui vreme de câteva ceasuri. Ne-am strâns la poalele Cetăţii Ideale şi ne-am curăţat armurile. Nişte păsăroi de pradă ciugulesc hoiturile pelerinilor. Moreaugarin se cocoţă pe o bombarda încă fierbinte vrând să ne ţină un nou discurs. Era tot cu ochii după mine acum că se sfârşise lupta şi trebuia să-mi dea partea mea, un diamant de lumină veche. Golănoilor nici nu le pasă de tărăşenia asta. Se puseseră pe băut zeamă din praf de puşcă şi lălăiau cântecele porcoase. Moreaugarin strigă cu o voce gâtuit:

— Vă mulţumesc, tigrilor! Cavalerii mei! Cetatea Ideală va fi…

Văzând că nu-l asculta nimeni, se lăsă păgubaş. Îşi scoase

pumnalul şi începu să râcâie zidurile mângâind cu evlavie diamantele de lumină veche. M-am ţinut după el. S-a răstit la mine furios:

— Ce vrei?!

Ce să fi vrut? Partea mea, vezi bine. El nici n-a vrut s-audă, a-nceput să urle:

— Ani de zile am dorit nemurirea! Am căutat-o în iubirea unei femei! în van! Agatha nu era nemuritoare! Madam Brizard şi-a bătut joc de mine! Ai auzit de ea, soldăţoiule?!

— Nu, am zis eu ruşinându-mă un pic.

— Ce ştii tu? Eu am adus Mandhala1 Ştii de ce?

— Nu, am recunoscut eu bâţâindu-mă.

— Eşti un prefăcut, Bazar. Am cunoscut-o pe maică-ta. La fel era! Şi toţi cei din Adamville erau nişte prefăcuţi! Floarea spiritului?! Nicidecum! Nişte ticăloşi! Potlogari! Gargaragii! Leneşi şi corupţi! Se-avântau după gloria deşartă! înjurau guvernul dar ajunşi în scaun ministerial s-ar fi căpătuit pe ruptelea!

— Îi judeci, Moreaugarin? Ai dreptu’ ăsta să judeci oamenii?!

— Prostule! N-ai să ştii niciodată…

— Vrei să mai faci un experiment, ceva?! l-am întrebat pipăindu-mi pieptul.

S-a prins, ticălosu’. Dâra râs în hohote. Să-l ucid, mi-a zis. S-o fac repede, repede, mi-a zis.

— Hai, nu te codi! Tu eşti începutul şi sfârşitul!

— Taci!

— Hai, Bazar! Asta e menirea ta! Trage, soldăţoiule!

— Încă o vorbă şi te fac harcea-parcea, l-am ameninţat în van dându-mă un pas ’napoi.

— Curaj, Bazar! Fă-o!

Se juca cu mine. Voia să mă chirfosească cu raza lui cea verde. Voia să dea o lecţie soldăţoilor. Să nu-i mai poarte careva sâmbetele. Să-i conducă aşa cum avea el chef.

Mi-a strigat:

— Poţi s-o faci! Hăt, mă aşteaptă Absolutul! Eu sunt principiul lui unu care se multiplică!

Uite-aşa strigă Moreaugarin!

I se zbătea o pleoapă. îi fierbea sângele în vine. Începu să scoată

diamantele şi să le strângă cu o mână tremurânda. M-am repezit şi-am înfulecat unul Moreaugarin a izbucnit în hohote de plâns. S-a repezit să mă strângă de gât. Am slobozit o salvă de s-au cutremurat întinderile. Moreaugarin a făcut un pas înapoi ştergându-şi sângele de pe buze. Am închis ochii şi-am slobozit în pumni de plumbi fierbinţi.

Moreaugarin s-a prăbuşit. S-a zvârcolit preţ de câteva clipe mustind de sânge, S-a rostogolit de pe punte înroşind spuma valurilor. L-a luat o pală de vânt şi l-a risipit printre gheţuri. S-a spart în mii de cioburi.

Cum coborâm pe pasarelă, l-am zărit pe unul ieşind din nisip. A venit la mine şi, vorbind în dodii, mi-a spus de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea:

— Moreaugarin, cerul e roşu, o să fie vânt.